

Wasa Gymnasii

25-åriga jubeldag

den 3 September 1869.

Der under Finlands ädla strid
Det mesta blodet flöt,
På Pohjas bygd, som stor och vid
Rikt slagfält inneslöt,
Der utan like Limingos ängd
Sin blombädd breder ut,
Der Kyrös teg af jettelängd
Ej synes ha ett slut:
I dag — en sekelqvart dock sen —
Upptändes glädjande ett sken.

Det skenet var en lärdomshärd
För Pohjas unga ätt,
Åt bygdens flor en billig gärd,
En den medgifven rätt,
Att för högskolan gifva här
Fulländad bildningsgrad
Åt ungdomsskaran, fostrad der
På landsbygd, som i stad —
Ett lärdomssäte, med ditt namn,
O, Wasa! slutet i din famn.

Der tyddes sen med kraft och nerf
Den stolte Romarns dikt;
Der eldades för ädla värff,
Der lades högsta vigtt
På sanning, dygd och rätt och lag,
Och allt, som ädelt är,
Allt, som är skönt, som älskar dag,
Och hederns stämpel bär;
Der ordning, flit, friboren sed,
Städs lärdes, blef utöfvad med.

Snart ynglingar med ädel häg
Utgingo derifrån.
Och fosterbygden lycklig såg,
Att der dess dyre son
En bildning vann, som ansågs god,

Och städse profvet höll,
När han sin lärdomsmönstring stod. —
På lärdomssätet föll
Så stadgad ryktes bästa glans;
Det namn af utmärkt godt tillvanns.

Och äran därför främst är din,
Du faste ordningsman,
Som gravvens frid ren sluter in,
Sen här ditt lif förrann,
Nedböjdt af tunga ödens makt,
Som sist din klagan ljöd.
Nu lyser i din fordna prakt,
I sällspord styrkas glöd,
För oss din bild ut minnets verld.
Dig Pohja egne tacksam gärd!

Ack! öfver lärdomssätets stad,
När årtal sju blott gått,
En sommarmorgon, varm och glad,
Utbryter ryslig lott.
Snart ryker endast hård vid hård,
Der nyss ett Wasa stod,
I naken fasa, ömkansvärd.
Och eldens öfvermod
Ej aktar hvad här sekler bygt,
Som skådat krig och plundring tryggt.

Sjuåringen, hvars lilla bo
Och skatter elden tog,
Ej fick på hemmets strand mer ro,
Han ut i bygden drog.
Och lycklig han! ty i den stad,
Der föddes Runeberg,
I elfva, långa årtals rad
Han närdes af den märg,
Som nämnes gästfri vänlighet
Och ständigt varm, ej kallna vet.

Som han uti sin födslostund,
Från när- och fjerran bygd,
Fått motta faddersgåfva rund —
Af samma ädla dygd,
Som gifmildhet man nämner rörd,
Han nu hägkommen vardt,
Från ort, der blott hans nöd blef hörd,
Med gåfvor underbart,
Allt snart han åter ägde skatt,
Värd torftigt hem vid Polens natt.

När på en annan strand på nytt
Ett ändradt Wasa steg,
Han, nittonårig, hem ombytt,
Och odlar här den teg,
Som Herren honom anvist har,
Och närer der det hopp,
Att fädrens ande än är kvar,
Fast under årens lopp,
Han, utan skuld, förloradt säg,
Hvad ömt hans hjerta nära låg.

Med kärlek minnes han den säd,
Han strött i landet kring.
Den mognat mest till ädelt träd.
Rik är den gyllne ring
Af söner, som han fostrat opp,
Och som på skilda fält
Förverkliga hans bästa hopp,
Der dem Försynen ställt:
En uppå vetenskapens höjd,
En, emot plögen ädelt böjd.

Hvar helst de stå den dag, som är —
Om fosterlandet ser
Dem i det led, som fanan bär,
Och landet segern ger,
Om för vårt folk, vid polen satt,
De tolka Christi ord,
Om de framtvinga axrik skatt,
Ur fädrens ärfda jord:
Hvar Wasagymnasister stå,
De flesta brås skönt fädren på.

Det silfverbruden ära gör,
Den enda hon begär.
Hvad mer! om snart hon också dör, —
Den dag snart randas lär —
Lik fröet, som i jorden göms,
Hon uppstår i nytt skick.
Om hvad hon nämdes, snart förglöms,
Hon ren dock verka fick
En sekelqvart — Gud gaf, Gud tog —
Hans väg är bäst — det vet hon nog.

Ett Wasabarn, som främst i dag
För finska kyrkan går,
Och som för godt af många slag
Hon ödmjukt tacka får,
Har på sin huldhet nytt bevis

I dag åt henne gett,
Då, på sitt ädla hjertas vis
Han ej på åldern sett,
Men kommit, som en far, till gäst
Vid hennes silfverbröllops fest.

Den man, som ledde hennes fjät
Från andra året ren,
Och aldrig kärlek tryta lät,
Ej med sin omsorg sen,
Han tecknar hennes minnesblad
I dag med vördad röst, —
De tysta bragders långa rad:
Hur många unga bröst
Hon sökt att tända upp i brand
Till lif och strid för Suomi land!

O Gud, som ser från himlens borg
I jordens dalar ner!
Vår Gud i fröjd, vår Gud i sorg,
Vårt hjerta till Dig ber!
Lät aldrig Sanning och Ditt ljus
Utslockna i vår bygd!
Bygg oss i Dig ett lärdomshus —
Uti Din andes skygd —
Som trotsar brand, som trotsar tid,
Som evigt står — Din nåd, så blid.

Vi äro stoft, som vind förströr.
Rö, som af fläkten bräcks.
Vår kunskap, veken lik, utdör,
Om den af Dig ej väcks.
O Gud, gif ljus! O, Gud, gif kraft.
Led Du de ungas fot!
Gif dem Din andas vishetssaft
I lifvets striders hot!
Vårt hopp har allt — i Jesu famn.
Välsignadt vare här Ditt namn!

Nikolaistad, F. W. Unggrens boktryckeri, 1869.

Företedt. O. Rancken.

